

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године вод свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светога Саве
ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА

Гојка Павловића, управника вароши Београда.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1911. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Нашим Орденом Белог Орла
ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Михаила М. Марјановића, подпредседника општине београдске.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1911. год., у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светога Саве
ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА:

Д-р. Војислава М. Суботића, управника болнице за душевне болести;

Орденом Светога Саве
ЧЕТВРТОГ СТЕПЕНА:

Д-р. Ђорђа Јовановића, физикуса округа моравског;

Д-р. Милана Дамјановића, физикуса округа рудничког, и

Д-р. Алексу Стојковића, физикуса округа нишког;

Орденом Светога Саве
ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Д-р. Драгољуба Ђорђевића, лекара среза нишког, и

Д-р. Петра Ђукића, ескударног лекара опште државне болнице.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1911. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светога Саве
ЧЕТВРТОГ СТЕПЕНА:

Ђорђа Ј. Јанковића, кмета општине београдске.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. маја 1911. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за начелника прве класе среза нишког Петра Банџића, начелника друге класе истога среза;

за начелника прве класе среза млавског Милана Ј. Анђелковића, начелника друге класе истога среза;

за начелника прве класе среза златиборског Живојина Г. Белопаулића, начелника друге класе истога среза;

за начелника прве класе среза студеничког Сретен Јовановића, начелника друге класе истога среза;

за начелника прве класе среза жичког Петра Чађевића, начелника друге класе истога среза;

за начелника прве класе среза ужичког Божицара Вујића, начелника друге класе истога среза;

за начелника друге класе среза јадранског Василија Б. Алексића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза ресавског Чедомира Ал. Јевђевијевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза темнишког Милана Момировића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза мачванског Драгољуба Ђ. Јовановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза поречког Драгољуба Миленковића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза ражањског Божицара Радовановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза качерског Драгољуба Стојадиновића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза крајинског Петра Миленковића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза сврљичког Мирка Дуњића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза љубишког Живка Николића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза грочанског Ђорђа Матејића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза јабланичког Обрада Коларевића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза власотиначког Петронија Ивановића, начелника треће класе истога среза;

за начелника друге класе среза моравичког Стевана Каначког, начелника треће класе истога среза;

за комесара полицијског у Сењском Руднику, у рангу начелника среског друге класе, Живка Р. Лазаревића, комесара исте полиције у рангу начелника среског треће класе; и

за секретара друге класе начелства округа рудничког Јована Спиридоновића, секретара треће класе истога начелства.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 29. јуна 1911. год., у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза врачарског Стојана Бабића, полицијског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза ресавског Милорада Стојнића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициске писаре прве класе среза бањског: Милована Тадића и Драгољуба Кошутића, полициске писаре друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза нишког Чедомира Тодоровића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза мачванског Илију Глишића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза моравског, округа пожаревачког, Милована Радотића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза рамског Лазара Тршића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза јасеничког, округа смедеревског, Јевту Бекрића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза зајечарског Радула Радуловића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе начелства округа чачанског Перишу Бешевића, полициског писара друге класе истога начелства;

за полициског писара прве класе среза жичког Стевана Пангића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе начелства округа пожаревачког Богољуба Марковића, полициског писара друге класе истога начелства;

за полициског писара прве класе среза брзопаланачког Михаила Антонијевића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе начелства округа пиротског Андреју Цветковића, полициског писара друге класе истога начелства;

за полициског писара прве класе среза расинског Живка Вукојичића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза грочанског Николу Милошевића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза рачанског Вељка Јовичића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза расинског Михаила Павловића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе Управе вароши Београда Живка Д. Стојковића, полициског писара друге класе исте Управе;

за полициског писара прве класе среза трстеничког Милорада Миловановића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе Управе вароши Београда Животу Николића, полициског писара друге класе исте Управе;

за полициског писара прве класе среза ужичког Димитрија Трифуновића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициског писара прве класе среза голуначког Радомира Матића, полициског писара друге класе истога среза;

за полициске писаре друге класе Управе вароши Београда: Милована Чолића, Радомира П. Тодоровића, Димитрија Животића и Милорада Куртовића, полициске писаре треће класе исте Управе;

за полициске писаре друге класе среза лесковачког: Радоја Чобељића, Светозара Петровића и Војислава Новаковића, полициске писаре треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза поречког Ђорђа Анастасијевића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе начелства округа смедеревског Божидара Божовића, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза бољевачког Александра К. Петровића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза кључког Добривоја Трифунца, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза јабланичког Рајка Симића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза ариљског Милана Ж. Цветковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза пожешког Живојина Видаковића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза црногорског Милутина Милића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза прокупачког Тодора Жишића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе начелства округа подринског Филипа Незића, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе начелства округа тимочког Василија Брачница, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза посавског, округа београдског, Драгишу Кујунџића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза заглавског Владимира Живановића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза орашког Владимира Костића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе начелства округа врањског Светозара Димитријевића, полициског писара треће класе истога начелства;

за полициског писара друге класе среза азбуковачког Миљивоја Поповића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза колубарског, округа ваљевског, Милана Е. Поповића, полициског писара треће класе истога среза;

за полициског писара друге класе среза трстеничког Александра Југовића, полициског писара треће класе истога среза; и

за полициског писара друге класе среза гружанског Драгомира Туртовића, полициског писара треће класе истога среза.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 29. јуна 1911. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О УВРЕДИ И КЛЕВЕТИ

од
Др. Томе Живановића

(НАСТАВАК)

§ 18. Основи искључења противправности.

Противправност дела увреде и клевете се искључује пре свега општим основима искључења противправности, као што су н. пр. нужна одбрана и стање нужде. Противправност овде искључује и *престанак повређеног* изузев случај кад он није свестан тога, да је изјава на коју пристаје, изјава омаловажавања (кад је престанак дат н. пр. од странца, који српски не разумел¹⁾). Но има још неколико случајева, у којима је искључена противправност повреде туђе части у облику *увреде* по изричном пропису Казненог Законика. Ти су случајеви предвиђени у § 214 к. з.

»Од увреда у § 213 треба, гласи § 214 к. з., искључити научне критике и критике художника и уметника као и опомене, карактеризирања и уворе претпостављених лица, у колико се не би из форме изражаја или из опстојатељства, под којима би се то учинило, вређајуће намерење извести могло«. Овај § је непотпун и нетачан превод §-а 154 пруског к. з.²⁾ У њему су предвиђени лимитативно случајеви, у којима је изјава омаловажавања допуштена, другим речима, где она није противправна и према томе није увреда. У § 154 пруског к. з. је међутим набрајање извршено примера ради, јер се вели »и слични случајеви«, исто као и у § 193 немачког к. з. Сем тога је безразложно изостављен случај, у § 154 пруског к. з. изрично предвиђен: »као и изјаве, које су учињене ради остваривања или одбране права«. Најзад није преведен израз »*tadelude*«, те се вели само »научне критике...« Међутим по

¹⁾ Тако Meyer-Altfeld 425, Hälschner 4 472, Binding 1 146. Прот. в. Siszt § 95 IV. »јер, велл, част није право, кога се човек може одрети и које може отуђити,« не дајући разлог за то. Но овде ће, велл, обично недостајати умисљај. В. о дејству пристања повређеног Живановић Основи Кривичног Права, Општи Део § 23.

²⁾ § 154 гласи: »Tadelude Urtheile über wissenschaftliche, künstlerische oder gewerbliche Leistungen, ingleichen Ausserungen, welche zur hesufung oder Vertheidigung von Gerechtsaman gemacht worden sind, sowie Vorhaltungen und Rugen der Vorgesetzten gegen ihre Untergebenen, dienstliche Auzeigen oder Urtheile von Seiten eines Beamten und ahuliche Fälle sind nur insofern strafbar, als aus der Form der Ausserung oder aus den Umständen, unter welchen dieselbe erfolgt, die Absicht zu beleidigen hervorgeht.«

себи се разуме, да једна научна критика и т. д. неће никад бити увреда, ако није „tadelude“, т. ј. ако не вређа част (в. ниже)¹⁾.

У § 214 к. з. наведени случајеви, где изјава омаловажавања није противправна, следећи су:

1. *Научне критике и критике „художника и уметника“*. — Као што је већ наговештено, да би § 214 имао смисла, потребно је додати „којима се вређа част“. Под критиком се има овде разумети не само критика извесног дела једног научника, уметника или занатлије и индустријалца, већ и критика саме личности творца тог дела, у колико се она заснива на критици самог дела²⁾. Тако не би било увреде, кад би критичар једног дела оценио исто као неморално, и из тога извео закључак, да је писац истог неморалан човек, или кад из оцене дела изведе закључак, да писац нема научне озбиљности или способности. Чим би пак критика садржавала изјаву омаловажавања за творца дела, која нема никакве везе с критиком самог дела, она би садржавала увреду. Тако било би увреде, кад би критичар назвао писца неморалним човеком, не наслањајући се на садржину дела.

Израз „художник“ се односи на занатлије и индустријалце. Као „научници“, „уметници“ и „художници“ имају се овде сматрати и они, који се за такве издају, и ако се од компетентних личности као такви не сматрају.

2. *Опомене и укори претпостављених лица*. — Опомене и укори су право и дужност претпостављених, које им је признато у интересу службе. Ове опомене и укори могу садржавати и изјаве омаловажавања, па ипак по правилу ове изјаве неће бити увреде, јер се по правилу врше у интересу државне службе. Тако из таквог поступка млађег може претпостављени у облику укора изводити омаловажавајуће закључке о његовој способности, савесности у послу и моралности. Ако су опомене или укор били неумесни, изјава омаловажавања у њима садржане сачињаваће увреду, али претпостављени неће бити кривац, ако је био у заблуди о умесности укора одн. опомене.

Под изразом „претпостављени“ („Vorgesetzte“) у немачкој правној књижевности разуме се претпостављени у државној чиновничкој хијерархији. Слични одношаји се пак подводе под „ähnliche Fälle“. Ако би се међутим ово тумачење усвојило и за наш Казнени Законик, остали одношаји би били искључени, пошто је у § 214. набрајање извршено *limitativno*. Зато је умесно, да се овде подведу и опомене одн. укори од стране лица претпостављених у приватној служби, као и сви случајеви, у којима извесно лице

има права било на основу закона било на основу уговора, да другог опомиње или укорева, н. пр. учитељи ученике, мајстори шегрте и каље.

Омаловажавајуће науке, занатске и уметничке критике, опомене и укори претпостављених лица не могу по себи бити увреде, али их *форма* изјављивања и *околности*, под које је ово учињено, могу таквим начинити (§ 213. к. з.)

1. Ако су критике, опомене и укори учињени у *омаловажавајућој* форми, онда ће они садржавати увреду, и ако по својој садржини нису увреда. Тако могло би бити увреде, кад би се изјављивач послужио непристојним изразима, чија употреба није била нужна, или кад би изјаву учинио омаловажавајућим тоном или с омаловажавајућом гестикулацијом. Код писмених изјава омаловажавања би могло произићи из интерпункције, квалитета писаћег материјала, из истицања и везе појединих речи, из тога што су новине употребљене. Но није потребно, да увреда излази из саме форме изражавања без икаквог обзира на садржину¹⁾. Могуће је на име да форма изражавања тек узвези са садржином изјаве (критике итд.) чини ову увредљивим.

2. *Околности*, под којима су се догодила критике, опомене и укори могу их учинити омаловажавајућим, и према томе увредљивим. Тако могло би бити увреде, кад би претпостављени опоменуо потчињеног у каквом друштву, тако да се опомена нарочито с обзиром на ову околност појављује као изјава омаловажавања, и у опште кад су укори, опомене и критике учињени у присуству лица непозваних за то. Но поред тога, што околности морају бити у унутарњој вези с оним радњама, оне их морају и *аратити*, т. ј. постојати онда, кад су ове радње извршене, и онде, где су оне извршене, другим речима стајати с њима у вези и у погледу времена и места²⁾. Но довољно је, да им *несоосредно* претходе или следе. Касније околности могу једино служити као средство за тумачење значаја и домања околности истовремених са изјавом³⁾.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

БЕЛЕШКЕ ИЗ СУДСКЕ ПРАКСЕ ПО КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА

КРИТИЧКО ИЗЛАГАЊЕ

од

М. С. Ђуричића

члана Касационог Суда

(НАСТАВАК)

Као консеквенца целокупног излагања излази: да је правилно само оно схватање, по коме у овом случају стоји дело фалсификата исправе, у идеалном стицају с делом преваре.

Према томе погрешно је, што се ни у оним судским одлукама, по којима се учинило да овде стоји фалсификат исправе, ништа не говори и о његовом идеалном стицају с преваром¹⁾.

Сем тога у изнетим случајевима учињене су још и ове погрешке:

1). Погрешно је узето да дело овога фалсификата долази под пропис § 147. к. зак., кад је кантарска признаница јавна исправа, већ овде стоји дело из § 148. т. 2. казн. зак.

О овоме стоји тачна одлука опште седнице Касационог Суда, од 2/1 1907. год. № 12752/906.

2). Погрешно је у првоме случају узето, да стоји дело фалсификата у покушају, већ стоји свршено дело из пом. § 148. к. зак., чим је исправа употребљена, без обзира да ли је варање успело, јер се то код фалсификата не тражи.

17. Кад се оптужени за дело фалсификата осуди на казну затвора, он у опште не може бити осуђен на губитак грађанске части, па то не може бити ни онда, кад би дело фалсификата било у идеалном стицају с преваром.

Први случај. Н. Н. оптужен је за то, што је преправио једну кантарску признаницу и употребио је у намери преваре. Првостепени суд осуди га за дело фалсификата из § 147. к. зак. на 6 месеци затвора, а на губитак грађанске части не осуди га. Апелациони Суд пресудом свога II одељења од 22. IV 1909. № 1968, преиначи ту пресуду и оптуженога осуди на 2 године затвора и на губитак грађанске части за 1 годину дана, за осуду на губитак грађанске части, Апелациони Суд у побудама своје пресуде позвао се само на општи пропис § 34. к. зак., чиме та осуда у овом случају није ни у колико мотивисана.

Ова пресуда Апелационог Суда оснажена је, такође без икакве мотивације од стране I Одељења Касационог Суда, решењем од 23. V 1909. № 6188.

Други случај: Н. Н. оптужен је за исто дело, учињено под истим околностима, као и у првоме случају идеални стицај фалсификата исправе и преваре. — Првостепени суд нађе да оптуженога ваља казнити за дело употребе лажне исправе (II одељ. § 147. к. зак.) па га за то дело и осуди на 6 месеци затвора и на губитак грађанске части за годину дана, не дајући за ову осуду никакву мотивацију. Ту пресуду одобри I Одељење Апелац. Суда својом пресудом од 13. I 1910. № 184.

Ну Касациони Суд поништи ову пресуду Апелационог Суда примедбама свога I одељења од 12. марта 1910. године № 3181 са ових разлога:

»За кривицу због лажних исправа, у Глави XIV казн. зак., за какву је опт. Милоје осуђен, није предвиђено у за-

¹⁾ Наша судска пракса по правилу обраћа мало пажње на тачно утврђивање идеалног стицаја и продужног злочина. Ова грешка може у ствари бити без значаја, кад суд кривицу добро одмери казну према учињеном делу, али се она ипак не може правдати.

¹⁾ О значењу „tadelude“ в. *Kronacher* 501 и *Gürte* 18.

²⁾ Уп. *Liepmann* 275, *Frank* § 193 т. 1. *Rotering* 29. — Према неким (*Kohler* 31, *Oppenhof* § 193, 3) критика није увреда само онда, кад се она ограничава на само дело, не омаловажавајући истовремено и творца истога. Ово мишљење ограничава сувише слободу критике.

¹⁾ Тако *Olshausen* § 193, 11, прот. *Kohler* 106.

²⁾ Уп. *Olshausen* § 193, 12, *Frank* § 193, IV.

³⁾ Уп. *Oppenhof* § 193, 27, *Kronacher* 532. *Reichsgericht* узима, да су довољне и раније околности, н. пр. претња пре изјаве учињена.

кону, да ће се оптужени, у случају осуде на казну затвора за дело ове врсте, осуђивати и на казну губитка грађанске части.

С тога је Апелациони Суд погрешно, што је у свему одобрио пресуду првостепеног суда, којом је оптужени за ово дело поред казне затвора осуђен и на губитак грађанске части, без обзира на то, што се ово дело по правилу казни робијом, кад већ иначе за дела ове врсте, за која је казна затвора као редовна прописана, губитак грађанске части у закону није предвиђен.

Ову казну ни првостепени ни Апелациони Суд није могао у овом случају засновати на § 18. казн. зак., на који се у пресуди позвао, јер овај законски пропис садржи наређење, по коме ову казну губитка грађанске части редовно повлачи казна робије, а не и казна затвора, уз коју се оптужени на губитак грађанске части може осудити само у случајевима, где је то законом предвиђено за извесну врсту кривичних дела.

Пошто смо овако изнели како су ова два случаја расправљена код наших судова, прећи ћемо на оцену изнетих правних случајева.

Оба случаја идентична су и представљају идеални стицај деликата: фалсификата исправе и преваре. Оптуженици су овде фалсификовали кантарске признанице у цељи преваре и како су те признанице и употребили и тиме извршили дело преваре, наплативши од купца веће суме но што им припадају, они треба да буду кажњени за ова кажњива дела, учињена у идеалном стицају. Казна им се има да одмери с обзиром на § 68. к. зак. Према томе како се фалсификат јавне исправе — кантарске признанице — има да казни по § 148. т. 2. а превара по § 252. к. зак., казна се има изрећи по § 148. к. зак., јер је он строжији. А шта ће бити са споредном казном губитка грађанске части, на коју би свакако ваљало да се осуди овакав фалсификатор и варалица? По § 252. к. зак. осуда за дело преваре увек повлачи за собом и споредну казну губитка грађанске части, а овде не само да је учињена превара већ имамо случај преваре под отежавајућим околностима — средством употребе фалсификоване исправе — (или случај квалификованог фалсификата исправе). Тако би одиста требало да буде, али по нашем закону не може тако да се суди са ових разлога: Кад се казна изриче по тежем закону, онда се тај закон у целиности има и да примени, а не може да буде да се по њему изриче главна казна, а по другом закону, по коме се оптуженом не суди, да се изрече споредна казна губитка грађанске части. Овакво поступање било би противно законском правилу о кажњавању идеалног стицаја, које је узакоњено §-ом 68. казн. зак., јер би се тада оптужени у ствари осуђивао по оба ова закона, а то не може да буде¹⁾.

Према изложеноме грешка је у томе, што се код фалсификата у опште није законом допустила факултативна осуда на губитак грађанске части, кад већ стоји правило из § 68. к. зак., па би онда судови могли оптуженога да осуде на ову казну, и на случај да му казну сведу на затвор, чему би, наравно, по правилу имало места онда, кад је фалсификату мотив користољубље.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

— * — * —

ИНТЕРНАЦИОНАЛНА КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

од

Р. А. Рајса,

професора универзитета, управника института за полициску науку у Лозани.

У Берлину и другим великим градовима свију земаља, па шта више и у малим градовима и по селима изврше се преко године многи преступи и злочини, чији учиниоци избегну казну просто тиме, што се не пронађу.

Овај непроналазак делом тежих злочинаца долази данас просто услед недовољности данашње наше полициске организације. Ја тиме нећу да учиним апсолутно никакав прекор појединим полициским чиновницима, јер они чине велином, што лежи у њиховој моћи, већ организацији као таквој, организацији, која зависи од влада и од парламената и градских управа. И сувише често власти мисле, да су учиниле своју дужност, ако изношење ђубрета преко читаве војске униформисаних, крутих, старих подофицира тако уреде, да се у 9 часова и 1 минут више на улици не види ниједан сандук са ђубретом. На криминалну полицију, то јест полицију, која треба да открива и хапси злочинце и да свој живот свакога дана па и свакога сата ставља на коцку у борби против злочинаца, мисли се сасвим мало. „Криминалери“ могу чинити што хоће, под условом само, да државу стају што је могућно мање пара.

У парламентима и градским заступништвима још је горе. Сама реч полиција изазива тамо одмах читаву зборку од критика: полиција не ваља ништа, полиција је сувише брутална, полиција много стаје и т. д. Захтевани кредити одобравају се с муком, а често се никако и не одобравају. Понајвише се никада и не мисли, да у данашњој држави има две војске: прва војска, која ће једном бранити земљу од евентуалног непријатеља и полицијска војска, која сваког дана стоји на ратној ноzi. За прву војску државе издају сваке године милионе, за другу пак често им је сваки грош и одвише, на име кад се то тиче криминалне полиције.

Само се по себи разуме, да је модерна организација криминалне полиције под оваквим приликама крајње тешка.

на шта више и немогућна. Једна стара за моју земљу сасвим пељубазна, а у данашњим приликама потпуно лажна по словима вели: *Pas d'argent, pas de Suisse*; међутим она изврсно пристаје за полициске органе: *Pas d'argent, pas de police*, т. ј. без довољно новчаних средстава није могућа нека рационална организација полиције.

Наравно да новац не чини све. Са највећим новчаним средствима, али без ваљаних стручњака, ниједна земља неће успети да организује једну добру криминалну полицију. Морам сада признати, да је у овом погледу у појединим земљама нешто учињено, али свакако још не довољно. Тако је Француска створила „brigades mobiles“, покретне криминалне бригаде, које су се у пракси већ одлично показале. Саксонска је следовала примеру Француске и основала саксонске покретне криминалне бригаде иницијативом дрезданског полицијског председника Кетига, који се и иначе увек видно старао за побољшање криминалне полиције и њених помоћних средстава. Ову несумњиво корисну, ја идем шта више још даље: потребну установу, критикују неки људи, који би требали да буду боље обавештени, као „музику будућности“. Јесте, музика будућности за многе државе, али музика врло потребна.

Према је организацији националне криминалне полиције данас сасвим немодерна и непотпуна, ње потпуно нема за интернационални саобраћај. Па ипак је једна таква организација апсолутно потребна у интересу интернационалне сигурности. Интернационални злочинци, чији је број сваком годином све већи, користе се данашњим енормним саобраћајним олакшицама и раде час у овој, час у оној земљи. Они се појављују и ишчезавају на позорници као вештице у бајкама. Полиција је према њима по најчешће немоћна, јер злочинци остају само најкраће време у једном месту па одмах преносе своју радљивост у неку другу земљу. Док се сада ова „дипломатским путем“ умоли за хапшење и издавање (ако се у опште зна, где је лупеж отишао), интернационалац је већ одавно опет променио своје поље операција. Кад би се сваки пут долазак и одлазак једног таквог интернационалца достављао неком централном надлештву, онда би његово хватање било сигурно.

Да би се са успехом могла водити борба против интернационалног света допова и злочинаца, морамо имати један интернационални централни биро за обавештења, који би стајао у директној вези са свима националним и градским полицијским органима. Један такав интернационално полицијски биро мора бити створен на сличан начин као светски поштански савез и т. д. то значи, он мора радити за све државе и оне би га морале издржавати.

Испитајмо сада укратко, у чему би се састојали задаци једног таквог „интернационалног полицијског бироа“.

У првом реду мора се ту поменути надзор над интернационалним хотелским

¹⁾ Види о овоме Улбеник Кривичног Права од Хуга Мајера — Анфелда, стр. 358. пр. под 33 и Олсхаузен, Коментар Немачког Казн. Зак. код § 73. к. з.).

Овде радо указујемо на то да је ово запажено и лепо исправљено у пројекту нашег новог казн. зак. (в. § 65. пројекта).

доповима, опасним крадљивцима, пустошовима сваке врсте, трговцима са девојкама и т. д. и то би се ова контрола морала извести од прилике на овај начин. У једно место, узмимо Женеу, присене неки интернационалац и ту одседне у неком хотелу. Он ту не „ради“ већ само припрема неки „удар“. Женевској полицији он је познат било по томе, што је он с њоме већ долазио у додир, било по његовој слици у интернационалном злочиначком албуму. Она сада депешом одмах извештава интернационални полицијски биро о његовом доласку, а биро одмах тражи међу потерницама, које му се такође телеграфским путем увек и одмах достављају, да ли има која за дотичног интернационалца. У случају да има, извештава се женевска полиција, да одмах изврши хапшење, пре него би тица поново одлетела. Овде би ми се могло одговорити, како женевска полиција треба само да потражи у листовима, који доносе потернице, па да дозна, да ли постоји неки налог за хапшење. Али сваки практичар зна, колико то дуго траје, докле следује расписивање за једног таквог интернационалца и колико је важно у таквим пословима бити извештен што је могућно пре. Сем тога полицијске власти врло ретко имају многе стране листове, који доносе потернице и који су често штампани на језику за њих страном. Зато се оне онда задовољавају, да класирају само расписивања из своје земље.

Вратимо се сада на наш пример и узмимо, да не постоји никакав налог за хапшење. Женевска полиција посматраће сада допова, па ће омет јавити централном бироу његов одлазак, а по могућству и место или правац, куда се кренуо. Биро извештава потом полицијску власт дотичног места о доласку „немилог клијента“. Вођење надзора над њим није тако тешко под таквим околностима. Да би се олакшао односно омогућио такав интернационалан надзор над злочинцима, мора интернационални полицијски биро из описа приспелих од разних полицијских власти и фотографија интернационалаца начинити албуме, најбоље у облику париских „D. C. V.“, па те албуме раздати установама за безбедност у разним државама.

Интернационалном полицијском бироу био би и то задатак, да бди над новчаном пијацом с обзиром на берзанске хајдуке, којих је данас стално све више и више. Колико се швиндлерских предузећа данас остварују и на страни протурају. Колико је малих људи изгубило своју поштену замуку на разним страним сумњивим акцијама. Санирање ових прилика (акције су приватне и не продају се на берзи) може се извести посредством интернационалног надзора преко установа, коју предлагам.

У интернационалном полицијском бироу, коме би се могло дати име „Интернационална Полицијска Централна“ или „Institut de Police Internationale“, морали би се опробати и разни поступци за распознавање криваца и др. новине, које би са разних страна биле предложене, па би се најупотребљивије методе препоручиле, да се свуда приме. Сем тога ин-

ститут би требало да има једну лабораторију, којом би морао руковати какав искусан стручар техничар. Нарочито треба желети једну такву интернационалну лабораторију за пробе у интересу јединства полицијских метода, јер сваки практичар зна, да је баш у интернационалном саобраћају јединство метода од необичне користи.

Интернационална лабораторија, којој може стајати на расположење довољно материјала из свију земаља, морала би тада на пример одлучити, којој би дактилоскопској методи регистрација, од којих сада имамо од прилике једног туче (скоро свака земља регистрира на други начин!) дала првенство и која би се следствено увела као интернационална. Пошто би персонал централног надлештва наравно био такође интернационалан, не треба се бојати да ће бити претпостављања једне методе из националне саревивности. Одељењу за лабораторију била би још дужност, да позива чиновнике из споразумних држава и да их упознаје са употребљивим техничким новинама и да им препоручи њихову употребу. Централно надлештво могло би издавати и један повремено часопис, у коме би се кратко излагале све новине из полицијске службе, које се појављују у разним стручним списима.

Напоследку могло би се још пожелети, да се централном надлештву придодат једна интернационална покретна бригада, која би се састојала из изабраних декектива интересованих држава. Чланови ове бригаде придодавали би се националним криминалним чиновницима по жељи и на трошак интересаната а у случају интернационалних потера. Један такав заједнички рад интернационалног елемента са националним показивао би у таквим случајевима одличне резултате.

То би били укратко главни задаци интернационалне полицијске централе, коју ја предлагам читав низ година. (Полицијски комесар Штауфер у Шведму био је у своје време тако исто препоручио оснивање таквог института само на другој основи.) Из разговора, које сам водио о овој теми са високим полицијским службеницима разних земаља, могао сам увидети, да би можда већина држава пристала на оснивање интернационалне централе, само кад ту не би било једне црне тачке: *политичка полиција*. Они се боје, да би централа вршила и политичку полицију.

По моме мишљењу та је бојазан неоснована, ако се управа института повери личностима, чија би непартијачност била призната. Те би личности онда већ позиле, да се врши само криминална полиција а нипошто политичка полиција за ма коју земљу.

На другом месту ја сам већ указао на то, да је криминална полиција по својој бићу интернационална. Она не распитује за народност жртве једнога злочина. Она мора штитити живот и имање свију лица и ако су та лица каквим злочинном оштећена, онда она мора учиниоце предати суду ради казне. Али да би тај задатак могла испунити, њој се мора дати могућност *брзог постопања*, које не спре-

чавају никакве државне границе. Томе би врло много допринело оснивање интернационалне полицијске централе.

С немачког М. Ј. П.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

Један члан ове дружине узме на себе да ме спреми и научи вештини „заната“, али мене су позвали на посао и пре него што сам учење и отпочео.

Код Петерса сам спавао са дванаест до петнаест кријумчара Холанђана, Данаца, Швеђана, Португалаца и Руса, само није било Енглеца, а била су два Француза. Сутра дан по доласку кад се сваки спремаше да потражи свој бедни одар или мрежу за спавање, Петерс дође у нашу собу, која није била ништа друго до подрум састављен са његовим и тако исто пун дењкова и чамаца да смо једва нашли место да повежемо мреже. Петерс је био заменио своје обично одело, радника за крпљење лађа и једрила са капом од коњске длаке и огртачем од првенс вуне закопчаним на грудима једном сребрном иглом, која је служила у исто време и за прочишћавање фаље ватреног оружја; носио је танке рибарске чизме са сарама које се дижу до бутина или се спуштају испод колена:

„Хеј!“ викну с врата ударајући о земљу кундаком од карабина, „спремајте се!!! спремајте се! спаваћемо други дан... Јавили су за „Веверицу“ за вечерас... треба видети шта има у трбуху... свиле или дувана... Устај!.. Хајдете моје морске свиње!..“

За тренутак сви су били на ногама. Отворише један сандук и сваки узме по карабин и по дугу пушку, два пиштоља и нож или секиру, и пођемо пошто смо попили неколико чаша ракије, а и тикве су нам биле напуњене. У овом тренутку наша је дружина имала свега двадесет људи, али су нас стизали или чекали на разним местима појединци тако, да нас је на обали морској било четрдесет и седам не рачунајући две жене и неколико сељака из оближњих села, који су дошли са товарним коњима које су били сакрили у шупљини једне стене.

Била је ноћ у велико, ветар се мењаше сваки час, а море удараше тако силно да нисам схватао како може лађа да се приближи а да се не разбије о обалу. Још више ме у овој мисли утврдило то што сам при светлости звезда видео једну малу лађу како се на води нија као да се боји да приђе. Објаснили су ми после да овај маневар није имао ништа друго за циљ до уверити се да ли су све припреме за истоваривање свршене, и да ли нема какве опасности. Доиста, пошто је Петерс упалио и одмах угасио једну лампу са рефлектором, коју је један од нас био понео, „Веверица“ диже на катарку једну светљичку, која

се чинише да гори и да се гаси као сви-
тај у летњој ноћи. Видесмо је после да
дође на један пушкомет од места где
смо ми били. Наше се друштво подели
тада на три групе, од којих две беху
постављене на петстотина корака на-
пред да задрже царинаре ако их ђаво
натента да се јаве. Људи из ових двеју
група распоредише се у ланац са кана-
пом на левој руци, који везиваше једног
за другог. На случај узбуне јављало се
лаким грзањем канапа, и пошто је сваки
имао наредбу да на овај знак одговори
пуцањем, то се у случају напада пуцање
протезаше целом линијом и то непре-
кидно узнемирава царинаре. Трећа група,
у којој сам био и ја, оста на обали мора
да штити истоваривање и да помогну
истоваривати.

Пошто је све било готово, пас из Но-
вог Света, о коме сам већ говорио и који
је био с нама, јурну на команду у пену-
шаве таласе и пливаше снажно у правцу
ка „Веверици“; један тренутак после ви-
десмо га враћа се држећи у устима комад
ужета. Петерс шчепа уже и поче га вући
к себи давни нам знак да му помогнемо.
И несвесно сам послушао заповест. Уже
је било од неколико растелмаја и на дру-
гом крају приметим повезано као бро-
јанице дванаест малих буради који нам
се приближише пливајући. Тад сам до-
знао да лађа није смела прићи обали
због опасности да се не разбије о гре-
бене.

Бурад су била обложена неком мате-
ријом што не пропушта воду; одвезасмо
их и натоварисмо на коње да се одмах
исправе у унутрашњости земље. Друго
шиљање би са истим успехом, али у часу
кад примасмо треће, неколико пушака ја-
више нам да су наше страже нападне.
„То почиње бал, рече мирно Петерс,
видећемо ко ће играти“... и узев свој ка-
рабин оде к стражи која се беше скупила.
Пушкарање поста чешће; имадосмо два
мртва и четири рањена. По пуцању ца-
ринара видело се да је њих више, али
они уплашени, бојећи се какве заседе,
не усуђиваху се да нам се приближе и
ми успесмо да утекнемо, а они и не по-
кушаше ни најмање да нас у томе спрече.
Још у почетку битке „Веверица“ је дигла
котву и отишла на пучину из бојазни да
ватра не привуче у ове крајеве државну
крстарицу. Казали су ми да ће истова-
ривање извршити вероватно на којој дру-
гој тачци обале, где пошиљаоци имају
многбројне познанике.

Чим смо се вратили код Петерса, а
то је било у свануће, легао сам у моју
мрежу и висам устајао за четрдесет и
осам сати. Ноћни умор, влага која се
беше упила у моје одело, и истовремено
знојење од посла, неспокојство у новом
положају, све се то скупило да сам клонуо
духом; грозница ме ухвати. Кад ме она
пусти кажем Петерсу да ми је занат врло
тежак и да ће ми он учинити задовољство
ако би ме отпустио. Он то прими тако
хладно да сам се ја изненадио, даде ми
чак стотину динара. Дознао сам после
да ме је пратио неколико дана да се увери
да ли ће отићи у Лињ као што сам му
био рекао.

И доиста пошао сам из ове вароши
обузет детињастом жељом да видим Фран-
сину и да је поведем у Холандију где
сам мислио да се настаним. Али моја
непромишљеност би одмах кажњена. Два
жандарма који су били у једној кафани
приметише ме кад сам прелазео преко
улице и падне им на памет да пођу за-
мном да ме питају за исправе. Они ме
стигну на савијутку једне улице и видев
ме уплашеног реше се да ме затворе.
Затворили су ме у бригадном затвору.
Одмах сам почео тражити начин како да
побегнем, кад чујем да жандарми вичу
„ево поште из Лиња. — За кога?“ и до-
иста пред затвор дођоше два човека из
Лиња и питаше има ли *лова*. „Има одго-
ворише они што су ме затворили. Имамо
ту некога Леже-а (то сам име био узео)
кога смо нашли без исправа“. Отворише
врата и каплар из Лиња, који ме је виђао
често у „Малом Хотелу“ узвикну: а, па
то је Видок! — Морао сам признати и
после неколико сати улазио сам у Лињ
између два телохранитеља.

Шеста глава.

У „Малом Хотелу“ нашао сам већину
оних апсеника који су пре мога бегства
били пуштени у слободу; неки од њих
су, тако рећи, само мало одсуствовали;
били су оптужени за нове злочине или
за нове преступе. Међу њима био је и
Каландрен, о коме сам раније говорио,
који је пуштен 2. био затворен понова
14. као извршилац једне опасне крађе и
као саучесник разбојника (*chauffeurs*) ко-
јих је и само име тада улевало општи
страх. Због мога гласа, који сам стекао
разним бежањима, ови људи ме примаху
као човека на кога се могло рачунати,
а и ја нисам се могао одвојити од њих.
Окривљени за тешке злочине имају ве-
лике користи да крију наше планове, док
они грешници, који су оптужени за прост
иступ, могу нас издати због бојазни да
и сами не одговарају, — таква је апсан-
ска логика. Побећи, међутим, било је врло
лако; ево, иека се суди по опису наших
апсана: седам квадратних стопа, зидови
од једне цигле, прекривени укрштеним
талпама укованим гвозденим клинцима;
један прозор висок три а широк две стопе
на њему три реда решетки, а врата пре-
вучена лимом. Са таквим предострожно-
стима апсанцаја је сматрао да је за своје
питомце сигуран и зато је своју дужност
занемаривао.

Био сам затворен у једној од оних
мрачних собица на другом спрату са неким
Дихамелом. За шест динара један при-
твореник, који је вршио дужност вратара,
набави нам две тестерице, једно длето
и двоје кљеште. Имали смо калајне ка-
шике, (апсанција сигурно није знао шта
апсеници од њих могу да почине) а по-
знавао сам кључ од апсана; био је исти
за све с једног спрата. Направио сам
модел од једне велике шаргарепе, затим
сам направио калуп од средине хлеба и
кромпира. Требала нам је ватра; напри-
виемо жижак од парчади сланине и од
крпица једне кончане капе. Најзад, кључ
би изливен од калаја, али није био још
добар, него је тек после више покушаја

и дотеривања могао послужити. Кад смо
тако постали господари врата требало
нам је још направити на зиду једну рупу
која би водила у шупу општинску. Неки
Саламбије, који је био у последњој соби
тога спрата нађе начин да ископа ову
рупу пресекав једну талпу. Све је било
готово за бегство, само смо чекали скоро
вече, кад ми апсанција јави да је време
мога затвора у Ђелији истекло и да ће
ме затворити са осталим затвореницима.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Један полицијски писар пита:

„Један грађанин поднео је акт сре-
ској власти и преставио: како царинар-
ница пеће да изврши увозну експедицију
зеленог камена (галице) и плавог камена
на његово име, докле не поднесе дозволу
да може држати и продавати ове ствари
па је тражио да му се да таква дозвола.

Како средској власти нису познати про-
писи, по којима се дају ове дозволе, јер
нема при руци санитарске законе и рас-
писе, то молим уредништво да изволи
изнети у своме листу: под којим се усло-
вима и погодбама дају ове дозволе“.

— На ово питање одговарамо:

Наредбом Министра Унутрашњих Дела
од 1. септембра 1882. године СБр. 2542,
оглашене су за отровне ствари и плави
камен (бакра-сулфат) и зелени камен (феро-
сулфат).

По тачци А. ове наредбе, трговци
могу увозити и продавати ове ствари,
кад испуне услове, који су прописани у
правилима о држању и продавању отрова
и отровних ствари, и распису од 15. де-
цембра 1899. године ОБр. 13069.

Услови се, пак, ови састоје у овоме:

Лице, које хоће да увози и продаје
поменуте отровне ствари, мора бити срп-
ски грађанин и имати сва грађанска права.

Ако испуњава ове услове, оно подноси
молбу окружном начелству, и начелство
одређује комисију ради полагања про-
писаног испита.

Комисија испитује молиоца о овоме:

1. У којој је мери отрован — здрављу
шкодљив сваки поједини артикал, чије
држање и продавање тражи;

2. Како се, и по чему се распознаје
сваки од побројаних артикала;

3. Како се употребљује у индустрији,
и начин како се справља сваки од њих; и

4. Како се морају држати у дућану
ови артикли, и како се њима има руко-
вати у смислу правила од 1. септембра
1882. године.

Кад молилац повољно одговори на
сва постављена питања, онда му начел-
ство издаје потребну дозволу и према
истој царинарници морају дозволити увоз
поменутих артикала.

Све такве око полагања испита под-
носи сам молилац у смислу расписа од
8. августа 1900. год. СБр. 7303.

II.

Суд општине градашничке, актом својим Бр. 996, пита:

„Један грађанин поднео је тужбу противу једног лица општинском суду 29. новембра 1910. год. на бр. 2495, у којој наводи: да га је тужени напао и тукао 24. октобра т. год. и тражи да га суд зато казни.

* Суд општински 15. јануара 1911. год. одредио је претрес за расправу овог спора на дан 10. фебруара т. г. и тог дана узео оптуженог на одговор.

Суду је дошло сада до пресуђења, али не може да зна: да ли се рачуна ток рада од 24. октобра до 29. новембра пр. год и од 15. јануара до 10. фебруара т. г. или не, или је за оптуженог дело по § 396 кр. закона застарело пошто је дело извршено 24. октобра пр. год. а он оптужени узет на одговор 10. фебруара тек године.

Суд моли да се објашњење ово по могућству оштампа у првом наредном броју гласника“.

— На ово питање одговарамо:

По § 396. кривичног закона, сваки рад власти прекида застарелост дела.

Према овоме, кад је тужилац поднео тужбу на дан 24. новембра, онда се застарелост има рачунати од тога дана. А од тога дана, па до 10. фебруара, као дана кад је тужени узет на одговор, није протекло више од три месеца, па према томе није ни дело застарело.

Међутим, ако од 10. фебруара па до сада није ништа рађено - нису испитивани сведоци или донесена пресуда, онда је до сада дело застарело, па се ни казна не може изрицати.

III.

Суд општине ошачке актом својим Бр. 1333, пита:

„Суд моли уредништво да му даде следеће објашњење:

Један грађанин из олд. општине, поднео је овоме суду и одбору молбу, са којом је тражио да му се дозволи да може у селу Ошацима ове општине подићи — отворити сеоски дућан.

Али како је село Ошаци удаљено од варошице Трстеника пет километра, да ли би одлука одборска одговарала чл. 2. зак. о сеоским дућанима када би је и збор ове општине одобрио, са којом би се дозволило молиоцу да може овај дућан отворити, и најзад шта се сме и какве ствари продавати у сеоским дућанима?

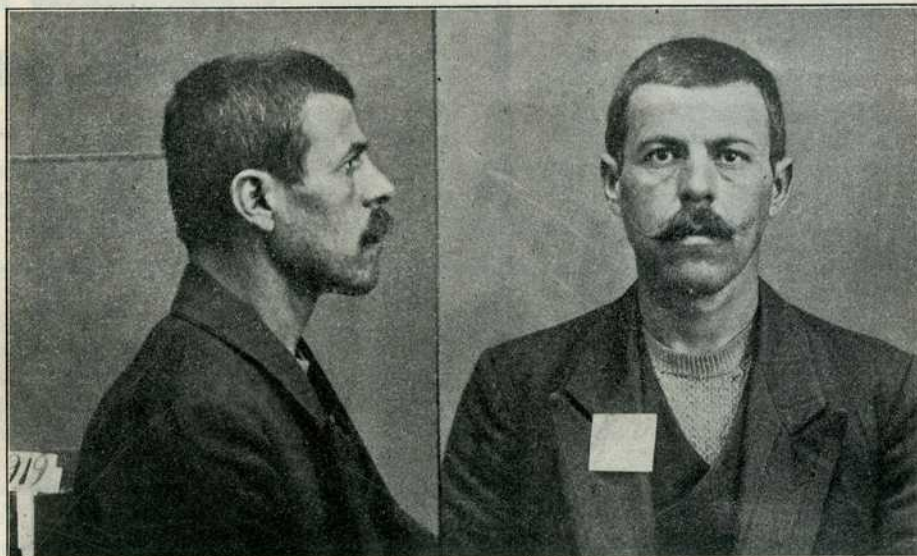
— На ово питање одговарамо:

Члан 2. закона о сеоским дућанима јасан је, и према њему не може бити сеоских дућана у Ошацима, па макар их и збор одобрио, ако између Ошака и Трстеника не постоји река, која се не би могла прелазити без моста или скеде.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У 22. броју нашега листа, изнели смо фотографију Драгутина Вељковића, званог „Гишице“, који је ухваћен у Софији, где се пријавио као војни бегунац „Иван Петровић“,

родом из Зајечара. Софијска полиција, не сачекавши испричан извештај Антропометријског Одељења нашег Министарства Унутрашњих Дела, којим се утврђује Гишицина идентичност, пребацила га је кратким путем у Србију, не предавши га нашим властима. На овај начин измакао је из шака полицији један од најопаснијих наших лопова.

Да би се спречила његова даља „акција“, и да би га лакше могли познати и ухватити, ми износимо његову најновију фотографију, коју смо добили од софијске полиције, с препоруком да Гишицу треба најживље тражити, још и с тога, што је он одбегли осуђеник београдског казненог завода.

Акт Управе града Београда Бр. 22419.

21. овог месеца, патрола комесаријата топ-

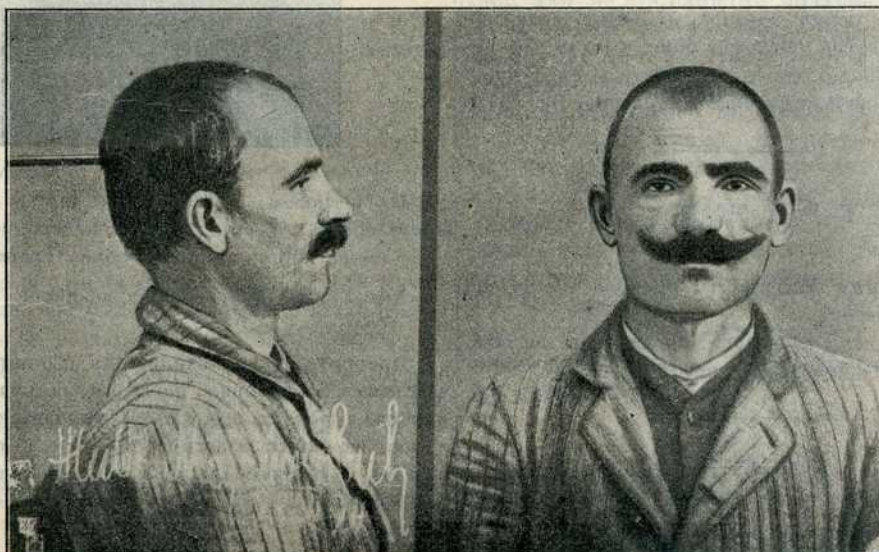
вела у комесаријат заједно са једним џаком - у коме је било шест кокошака и два пилета, — оно је на саслушању изјавило: да се зове Милаш Петровић, родом из Крчедина у А. Угарској; да је те кокошке купио од неког сељака у Сремчици.

Комесар да би проверио наводе овог „Милана“, спровео га је начелству округа београдског, где је, чим је доведен, био познат

од стране чиновника, а после малог устезања и сам је признао да му је право име **Живојин-Живко-Маринковић**, и да је одбегли осуђеник пожаревачког казненог завода.

Начелство се није на овоме задржало, већ га је, да би несумњиво утврдило његов идентитет, послало Антропометријском Одељењу, где је по премери нађен његов ранији картон, и тиме дефинитивно утврђено да је то лице **Живојин Маринковић**.

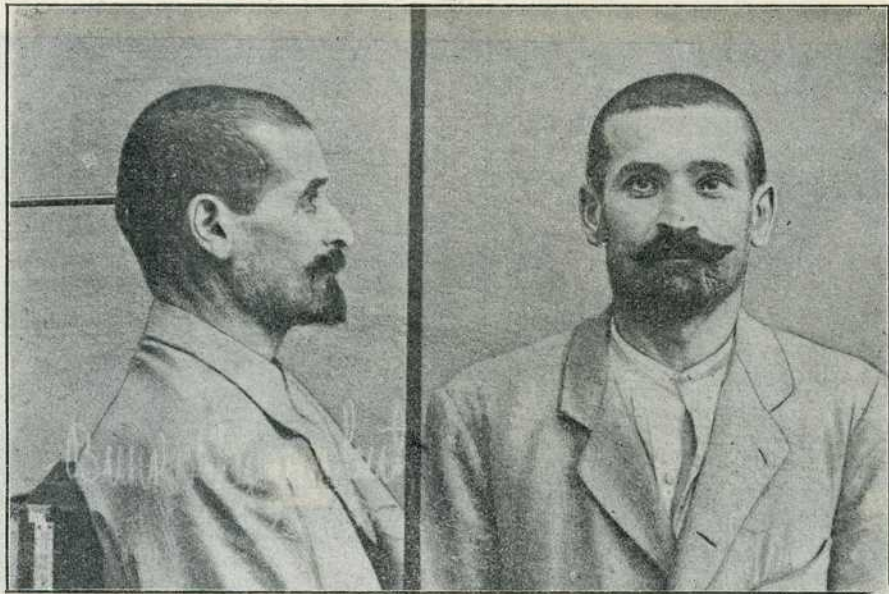
Како је Живојин до сада више пута осуђиван, и није искључена могућност да је он, сем ове крађе кокошију, извршио још коју крађу, то се износи ова његова најновија фотографија, која се у мноштво, на први поглед разликује од његове раније, — с препоруком да податке о њему треба слати Управи пожаревачког казненог завода с позивом на Бр. 1025,

чидерске полиције, задржала је једно сумњиво јер је он одмах спроведен у казнену завод на лице код фабрике „Гођевац“, и кад га је спро, продужење осуде.

Пре недељу дана, београдска полиција задржала је једно веома сумњиво лице, о коме до данас нема никаквих података.

Приликом притварања оно није имало никаквих докумената, а изјавило је: да се зове **Винко Сајатовић**, да је родом из Шпаније, да је по професији портир. То своје саслушање оно је одмах сутра дан изменило изјавивши,

да се зове **Сава Рајковић**, а затим **Штрајбер Шергер**.

Даље вели, да је процутовало целу Европу, и да је било и у Америци. Сем нешто мало српског језика, говори још француски, талијански и немачки. У Београду га за сада нико не познаје, и ако оно изјављује да је овде било године 1889, али све личности, на које се позвало изјавиле су да га не познају.

Ако би га ко познавао, треба одмах да го достави Управи града Београда, с позивом на Бр. 22381, јер сад се тога ради износи његова фотографија.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Непознати крадљивци, украли су Ристи Триковићу, баракеру из Туприје, следече ствари: један пар новог одела грао боје, један пар половиног одела пенелаве боје, и један пар половиног ципела, све у вредности 140 динара. Делеша начелства округа моравског Бр. 7976.

Т Р А Ж И С Е

Радојица Матић, из Вранова, нестао је 14 овог месеца.

Он је стар 14 година, средњег раста, плав. Акт начелника среза подунавског Бр. 10850.

П О Т Е Р Е

Видосав и **Зарија**, браћа **Милуновићи**, из Чунгуле, убили су Филипа Милуновића и

тешко ранили сина му **Андрију**, на затим побегли.

Видосав је стар 35 година, средњег раста, црномањаст, на десном образу има посекотину од секире, при говору муца.

Зарија је висок, плав, носав, очију зелених. Делеша начелника среза прокупачког Бр. 11230.

Мојсило Станојевић, осуђеник београдског казненог завода, чију слику износимо, побегло је 1. овог месеца из града.

Он је родом из Сталаћа, стар је 21 годину, висок 173 см., очију жућкасто зелених, косе смеђе, лица широког, обрва густих.

Акт Управе београдског казненог завода, Бр. 4060

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају пропаласка стражарио их унуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеше.

К Р А Ћ А С Т О К Е

Марку Крстићу, из Коритнице, украден је коњ, матор 10 година, длаке доратасте, са жигом положено «В».

Делеша начелника среза бело-паланачког Бр. 5658.

Јовану Пауновићу, из Лисовића, украдена је кобила, матора 10 година, длаке алатасте, на челу цветаста, у задњу, леву ногу путаста, са жигом положено «К».

Делеша начелника среза космајског Бр. 13866.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крадљивца.

Н А Ћ Е Н Л Е Ш

Морава је, 23. овог месеца, код села Брежана, избацила један женски леш.

Протоколом секције утврђено је, да је леш стар 22 године, добро развијен, лица округлог — лепог, косе и обрва црних — великих, чела високог и на њему брадавица величине пасуља. зуба здравих — белих. На лешу је била само кошуља са рукавима и везом на средини, на средњем прсту десне руке била је бурма од белог паквона. Око паса леш је био везан гвозденим ланцем и алком од шарага, на коме је био привезан један камен из топчидерског мајдана у тежини од 33 килограма.

На лешу се налазе повреде од тупог оруђа, а нарочито по глави, из чега се да закључити да је прво убијен, па затим бачен у воду.

Делеша начелника среза пожаревачког Бр. 11348.

У Б И Ј Е Н

Ђорђе - Ђурђе - Митровић, одбегли притвореник начелника среза подунавског, чију смо слику донели у Бр. 23., убијен је од потере у Крени.

Делеша начелника среза орашког Бр. 10393.